

gaan vermengen. Maar het is niet onmogelijk, dat mettertijd *neergelegen* als deelwoord van *neerleggen* de „goeie vorm” wordt, en *neergelegd* fout.⁸⁹ Het verwondert ons niet, dat wij in hetzelfde opstel vernemen, „dat grammatikale kennis voor de praktijk van spreken en schrijven eigenlijk overbodig” is, of althans „moest zijn”, en dat elders nog veel *praat-conjugatie* den *schrijf-ijk* van hem en zijn medestanders ontvangt.⁹⁰

Veel meer nog dan het hoofdstuk „werkwoord” heeft echter dat over het zelfstandig naamwoord het moeten ontgelden. Bui-ging, naamval, geslacht; daar ligt het hoofdpunt van den strijd.⁹¹

De genitief met *des* is dood, die met *der* voert slechts een schijn-leven. De eenige levende uitdrukking van een genitief-verhouding met het bepaalde woord voorafgaand is de omschrijving met *van*; en met het bepalende woord voorop in enkele gevallen nog wel een *s*, maar doorgaans de omschrijving met het bezittelijke voor-naamwoord: „die lui *d'r* smaak; m'n oom z'n paarden; Geertruida haar man.”⁹² Van de drie mogelijkheden ten aanzien van de *der*-vormen: ze alleen voor de geschreven taal in vol gebruik te houden, ze óók weer in de beschaafde spreektaal wat meer te gaan aanwenden, of ze nergens in vrij gebruik te verdragen, koos Kollewijn beslist het laatste; dat hij later mededeelde, dat zij in de schrijftaal, en in op ouderwetsche leest geschoeide redenaars-taal ook nog voorkwamen, is vrijwel hetzelfde: want de schrijftaal is in dit merkwaardige boek van „Dr Holtvast” de schandpaal.⁹³ Maar vele aanhangers der beweging konden of wilden ze zelf niet geheel missen; en in 1932 lezen we zelfs bij een vereenvoudiger, dat in wetenschappelijke taal, in verslagen en wetten de *des/der* (evenals *ten/ter*)-vormen nog groote diensten doen. Vooral *der*, zegt hij, wordt nog vrij veel gebruikt.⁹⁴ Die veelvuldigheid van *der* — want „nog vrij veel” is wel zwak uitgedrukt — is alleen daar-om al niet te verwonderen, omdat het óók de vorm is van het meervoud in alle geslachten. Bovendien echter meenen wij waar te nemen, dat het gebruik in allerlei geschreven taal veeleer toeneemt dan vermindert. Niet de romans echter met hun einde-looze gesprekken en hun dagelijkschen verteltrant moet men